

Dominica Pop

Podul de hirtie

2008

Domnica Pop

PODUL DE HÂRTIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POP, DOMNICA

Podul de hârtie / Domnica Pop ; ed.: Ioan Matiuț. - Arad : Mirador,
2013

ISBN 978-973-164-150-8

I. Matiuț, Ioan (ed.)

821.135.1-1

Editura MIRADOR
miradorul@yahoo.com

ISBN 978-973-164-150-8

Domnica Pop

PODUL DE HÂRTIE

Arad, 2013

*

eu care cunosc neliniștea și bucuria
de-a privi cerul întunecat
prin fereastră

dacă voi deveni a nimănui
de voi rămîne o umbră

voi mai putea aduna
raze de lună-n batistă
ca pentru
un ghioc

Domnica Pop

*

privești cerul
privești curtea

(ți-e frică de furtuni)

în foșnetul trist
al frunzelor
strivite sub tălpi
te văd tremurînd

mamă
ce pași din drumul tău
spre cămara cu lemne
sînt linia mea
de plutire

*

cîmp de luptă viața
unii se aruncă-n apă
să prindă o stea

(rămîn urme
printre pașii noștri vii)

pentru dragostea ta
vreau să trec rîul
spre locul unde se naște
culoarea

să nu mă dai uitării
mă voi întoarce
cu părul plin de frunze
cu soarele-n palme

cît pentru
un vis

Domnica Pop

*

cîtă frumusețe
în această iarnă

zăpezile vin
și se duc

gerul ascute
păsări
și gînduri

inima
ce mi-ai dăruit-o
este cea mai scînteindă

noi respirăm
fiecare în
celălalt

*

în serile lungi de iarnă
număram merele de pe dulap
de la dreapta la stînga
de la stînga la dreapta

implorînd cerul
bunica rostea o rugăciune
singurul murmur
în torsul pisicii

merele pluteau spre tavan
cuvintele se rostogoleau
în idealuri

„și nu ne duce pe noi în ispită”

s-a făcut un tren nesfîrșit
într-o gară enormă
spre veșnicie

Domnica Pop

*

improbabilă aparență
soarele în conjuncție
cu galaxia orelor

nu te îngrijora spui
cele șapte culori ale luminii
sînt în buzunarul
costumului bun

voi trece muntele
crescut din fricile tale

tu pregătește focul
și zilele ce vor veni

eu îți voi aduce-n dar
un bulgăre mare
de zăpadă

*

iubesc ceva
și tot aștept să vină

un punct pe apă un zid
o prăpastie

din zbugiumul
inimii mele
ceva

Domnica Pop

*

printre vechituri
păpușa neschimbată

i-am fost Dumnezeu
și-am născut-o zilnic

în inerția jocului
centimetrilor sporeau
și-am început să observ
nemișcarea din jucării
florile scuturate-n nisip
resturile din farfuria cuiva
care privea în gol

(ce admirabil
măsura bunica orezul
bob cu bob)

în ochii păpușii
somnia tînjește
cu ultimul zîmbet
poticnit în suspin

da
am fost cîndva
o minune

*

cel care aseară
a îmbrățișat luna
din mijlocul lacului

astăzi

nu mai este omul
colindînd străzile
orașului

Domnica Pop

*

de cînd ai plecat
sînt săracă

tulpina mi-e tot mai subțire
mă pot frînge

vînzătoare de plante
de leac
se străduiesc cu mine

eu vreau ziua aceea
cînd am contemplat
norii de vară

din umbra zeilor
împreună

*

lăcrimînd suspinînd
recit cuvinte nespuse
din seara cînd pe-ascuns
am ieșit din copilărie

(de cînd m-am depărtat
de ea
tot mai tare mă clatin)

era luna frunzelor căzătoare
cînd am trecut sub poarta
unde bunica-și odihnea
mîinile-n rozar

și ascundeam cu palma
gura-n agonie

primul sărut

Domnica Pop

*

neclintită
a fost îmbrățișarea noastră
de revedere

acolo-n parcul plin
de culorile toamnei
și umbre

de dragoni
jucăuși

*

sînt clipe-n care cred
că moartea-i o broșă ruginită
într-un șal pufos

(frica are culoarea ruginii)

cînd îmi umple gura
înalt piloni de întrebări
și fug în lumina copilăriei
amețitoare de rouă

(e prea mult soare acolo)

atunci totul e-o rană
și-aștept să se deschidă ușa

pașaportul păcatului
să abandoneze numele
la vama albastră

cît pentru un anotimp
glaciar

Domnica Pop

*

scriu pe nisip
numele țării soarelui răsare

mă regăsesc în ecoul
de cretă
din pătrate

convenție cu copilăria
care-a vegheat să crească
tălpi

(timpul trece cu linii
întrerupte
pe muchii de soartă)

amintirea-i cel mai bun poet
îmi strigă îngerul șotronului

mai lasă-mă în dreptul ușii
pe banca veche

pune-mi lapte pe aripi
citește-mi haiku-uri
despre zbor

*

lumea umple ochii
două tuneluri pline
cu mușchi și licheni
pete de culoare

(unicornii captivi)

o privire spre lună
clatină aducerile-aminte

(am umplut luna cu nostalgii
dar ea nu-i menită pentru asta)

pentru picioarele de lut
s-au născut îngerii
poveștile
și-o anumită
lumină

Domnica Pop

*

fintînile fac vârtej
cuvîntul divin guvernează
poporul perpetuu

fiecare pas-o încercare
fiecare eșec o-ntrebare

printre toți algoritmi
aș vrea să desenez un înger
cu răsuflarea tăiată

poate voi răscumpăra
Marea Trecere

din ziua cînd tata
prea obosit de viață
s-a întins sub pămînt
să-și odihnească
spinarea

*

simt pe pielea mea
ce-nseamnă infinitul

(este foarte lung)

grăbește-te
am o mie de nedumeriri
pe secundă

stau la ultimul etaj
în azilul visătorilor

și-mi crește-n geam
o punte de aur
spre stele

Domnica Pop

*

nesiguranța își face loc
cu coatele prin mine
ca un copil înfometat
printre oameni

pășesc prin viață
pe-o dîră de lumină

lutul mi-e plasa de siguranță
unde-i înclinat
răsăritul

rămîn necunoscuta
care-și tot caută pîrghii
să însemne ceva

visînd nevralgic
poduri sigure
multicolore

*

din gândurile mele
desprinde un copac
umbrește Himalaya
am un dor de taină
mă osîndesc să-l urc
pînă la prima stea căzătoare

(celebrează căderea)

cu fiecare suspin
pierd culoare din iris

nu-mi promite poduri orașe
vino să prindem în vis
liniștea din parfumul
florilor de tei

o mie și unu de fluturi
așteaptă să fie
eliberați

Domnica Pop

*

o imagine pe retină
îmbrățișarea

stau sub un bec stins
la margine de gând
și visez poduri sigure

timpul aleargă-n galop
preface clipele-n cai

te aștept în seri clare
dar am început
să uit chipul
cântecul

ce ne lega
pe-ntuneric

*

trec vămi de nisip
curbele ispitesc argintul
ascuns în siliciu

înaintez cu fruntea-n căință
printre îngerii
stelei din care-am venit

am trecut de plaja
unde tot timpul răsare un soare

în urma mea albatroșii
își poartă crucea

și nu e totul pierdut

desenez obsesii
de războaie câștigate
cu sabia-n nisip

golind mizeria zilnică
din memorie

pentru porumbelul alb
pe care-l tot aștept

Domnica Pop

*

în oglindă mîinile tale

prin ploaie de mercur
trecem dincolo
două aripi egale ne cresc

(ne recunoaștem oriunde
și asta e mare lucru)

există în tine
o răsfrîngere de taină
există în mine
un punct vulnerabil

(dorul de tine
s-a depus în vene)

cuvintele tale sînt vînt
gîndurile mele sînt iarbă

încep să cînt
cînt

*

nu sînt puternică
am carență de fier

înăuntru alb și negru
un oximoron duplicitar
printre cristalele sîngelui

degeaba pregătesc
șah la rege
pielea-i de sticlă
se vede totul

pînă la gînduri
pînă la plutire

Domnica Pop

*

spira dimineții
înnobilează
mîinile încep aventura

(știați că prelungirea gîndului
ajunge la amprente)

unele sînt aproape duminică
altele desenează-n aer

sînt mîini care se joacă cu soarele
sînt mîini care mîngîie

(mîngîierea este la fel de simplă
ca plutirea bărcuței de hîrtie)

mă dor mîinile
crispate de atingerea
oamenilor de gheață

ca-n iernile cînd eram copil
și făceam un mare om
de zăpadă

*

uneori
oamenii-s așa departe

aș vrea să le vorbesc
despre cum se-nalță
cuvintele din zăpadă
și se fac gemene

cu fluturii

Domnica Pop

*

printre ghicitori drumuri
trec o Nimeni de argilă

(nu aparțin niciunui munte)

ochii mei sînt gemeni
visează și plîng
la fel

de m-ar mai naște mama
aș vrea să fiu cîntecul
culegătoarei de melci

cu batista înfiptă
la marginea pădurii

dacă nu va fi acasă
la rugăciunea
de seară

*

senzația de timp pierdut
îmi presează gâtul

nu mai cresc lăstari
păianjenii mișună
eșecurile verii

(adâncul meu
este un amestec
aripi și vocale)

aș vrea să devin
o floarea-soarelui
uitată pe câmp

sau golul unei trestii
umplut de vânt

Domnica Pop

*

umbrele noi
înfrișează păsări

cisterne de alamă curg
peste arhitectura verde

(nu doresc nimic
să-mi reflecteze chipul)

captivă într-un deochi
nu aștept pe nimeni

nu mă căutați

astăzi spăl
pasărea cîntătoare
pe dinăuntru

*

mă trezesc dimineața
pe roata Ta
Mare Olar

zilnic îmi dai o formă
să pot primi aerul
să pot rupe pâinea

astăzi
fă-mă piatră
și zvîrle-mă-n slava cerului
să visez

Domnica Pop

*

încep să-nțeleg
mai bine nici o lume
decît una fără vise

destinul curge
printre cosmogonii
prăbușite în iarbă

(calc locuri cu ierburi
pline de rouă și zîne)

îmi risipesc pașii
prin pădurea din basme

cai visînd în picioare
aproape de glezne
presimt zmeii

miezul nopții
nu va pune capăt la nimic

între poveste și adevăr
armate de îngeri
înmuguresc

*

mușcătura de viperă
pe mîna ta dreaptă
amintire din bazarul de vise

(prețul manierei
de-a mîngîia pe furiș
tabloul celebru)

dintr-o rană
orice poate începe

(eternul pleonasm
al dragostei)

un alt Turn Babel
un alt Mare Zid

poate mîine

Domnica Pop

*

alege o seară
incendiază geamantanul
din care rochia mea
a lipsit întotdeauna

și vino să ne-ntîlnim
cuvintele șoapte
în gara cu rebuturi

intervalul de absență
se va frînge de dunga
paharului

împreună vom bea
apa neîncepută

*

nu-mi trebuie comori
nici stelele de pe cer

vreau seara
cînd ne priveam
printr-o rază de lună

mi-ai scornit
o sută de nume

pîină la primul
sărut

Domnica Pop

*

mîna ta prin păr
răscolește stelele
umplu marea de foc

(la țarm zeițele
strîng valuri arse)

am dat ceasul înapoi
spre douăzeci de ani
sînt propriul meu
conchistador

ești în marea albastră
simplifici iluzii

ochii mei te cheamă
un cîntec plin de febră

pînă vii
îngrop serile sub fereastră
ideograme

*

pendulez
între alb și negru
hologramă fără țintă

ziua și noaptea
se-nchid între ele
scrijelesc drumuri
în palma destinului
spre groapa neagră

din închisoarea
celor o mie de așteptări
doar cerul e speranță

și Doamne fă-te om
cu genunchii de piatră
visează zborul

imaginează Infernul
teme-te și tu

Domnica Pop

*

am o dispută cu mine
inima se-ncăpăţinează să aştepte
mîna deschide uşi

cînd nu intră nimeni
încălzesc cafeaua
de mai multe ori

ţin felia de pîine-n mînă
ca pe-un bilet de avion

(singura întîlnire certă)

într-o zi
voi traversa-n linişte
tandreţea orizontului

va rămîne-ntr-o carte
antologia cafelei
de dimineaţă

*

între noi vîntul
și marele lac de tăcere

(privirea spre tine
tăiată de un cocor întîrziat
mă neliniștește)

n-am vrut mult
doar să-mi pun sacul cu sare
la picioarele tale

într-o zi
vei călca în golul
care-mi poartă numele

din clepsidra spartă
regrete nerostite
vor trezi

Domnica Pop

*

inima omului
ca inima păsării
stolul reflectă

(un dar se vrea viața
însă corbii de ce există)

aripa nopții umbrește
și feriga și floarea soarelui
îmbină cerul în punct fix

chiar dacă negrul
plăsmuiește noaptea
și cuvinte ghilotine

(nu v-am spus
merg des la târgul de vechituri
să caut vorbe bune)

odată și-odată
tot voi îmbina
focul din soare
cu apa din ceas

*

despletită
neîmblînzită
mă predau vîntului

tandrețea vindecă rănil
aerul
rana păsării

pe urma trecutului
ochii plini de speranță
așteaptă magul

gestul visului tulbură
între arhipelaguri
de așteptare

iubirea se umflă
strigă

Domnica Pop

*

te visez

o dată pe zi
îmi deturmezi avionul
de hîrtie

dacă i-ai desface aripa
din stînga

ce-ai putea citi
n-ai cum şti

*

rănită de oameni
mă ascund
într-un nostalgic ou

strigându-mi numele
dinaintea nașterii

tăcerea albă crește
seamănă cu mine
din ziua-n care
mi-am tăiat părul
pentru prima dată

răsufală-n ochii mei
anulînd timpul

ca un tablou învechit
dintr-o casă memorială

zîmbește

Domnica Pop

*

cînd mă gîndești
încep să cînt

(o mantră iubirea)

vin norii
umbra crește

cînd ți-e dor
cîntecul plînge
orele se confundă

moara de lacrimi
macină macină
apa se face neagră
umple distanța

gondola e-n derivă
are un cap de lebădă
sinucigașă

*

tălpile au pătruns
în destinul meu

– Împacă-te cu țărîna
cu locul unde-ți va fi
bătut de vînt
numele

pășesc cu grijă de atunci
mă reflectez în toate

(imaginea-i nedeslușită
de la un punct la altul)

băiatul în cîrje
care trece strada
îmi strică diminețile

mă întorc cu greutatea
florii soarelui
să mai văd răsăritul

Fata Morgana
iluzie nucleară
pe un cîmp de paie

Domnica Pop

zadarnic să ies
din Hiroshima zilnică

un fir de pai

să mai fie
și singur

*

atâtea dimineți
în care trebuie
să mă trezesc

atâtea zile
în care mă dau de pereți
să-mi rezolv problemele

în fond
sînt o femeie
care se-ascunde sub farduri
și vrea să evite

Domnica Pop

*

semnele zborului
transparente
printre lacrimi

(bice de fotoni)

o fotografie cu păsări
se vrea scoasă la aer
bifează cerul

duhul cutreieră
Marele Poem Albastru

semnele zborului
validează
aripi frînte

regret uneori
deslușind gânduri migratoare
din limba păsărilor

atunci aripile încolțesc
prin toți porii
scutură scheletul
de zgură

*

o să te tulbure
povestea mea

Amăgirea este
piciorul meu drept
Dezamăgirea este
piciorul meu stîng

să primesc
Apa Viselor
voi veni desculță
cu mîinile goale

plutind

Domnica Pop

*

nimicul
dintr-o clipă de tăcere
are aerul
unei felii de pâine

și-al ceaiului uitat pe foc
clocotind

*

faptele oricum se petrec
dar există un gol

(nu se umple niciodată)

trec din dilemă
în dilemă
pe corzi întinse

(Moartea este singurul
unghi drept
într-o lume strâmbă)

totul este încordare
un joc pe-o iarbă
plină de goluri

fluxul sanguin arde
expandînd cearcăne

mă sprijin pe memorie
are un colț divin
în care tot timpul
răsare un soare

luminează alfabetul

Domnica Pop

celor 10 porunci

cînd țin în pumni
literele erorii
soarele-și schimbă chimia

înnegrește

*

stăm unul lângă altul
privim râul

tu povestești ceva
eu curg

sub o paradă de nori

păsări de foc
stîrnim

Domnica Pop

*

visul
mușenia
avatarul

& stele căzătoare

somnul plutește
trestii
poteci șerpuite

ceasul obosit
golește timp

războiul ia sfârșit
de ziua
gravitației universale

newton visează

*

cerul rostește egouri
neantul nu e gol

între mine și mâine
metafizica unui pod
îl trec în genunchi

(opera muritorului
scrisă cu genunchii)

se-ntîmplă
să nu-mi recunosc podurile
colonii pentru avioane
de hârtie

cerul devine o dungă

erorile plîng
anotimpul
naște miriapozi

Domnica Pop

*

în nopțile scurte de vară
deșertăciunea lunii
lutul luminează

(tiara divină-i împărțită
regește cu pământeni)

dimineața dă buzna
în camera fără ceas
spulberă magia visului

aș vrea
să fiu în linia vederii cuiva

într-o lumină orbitoare

un bec ars
un nonsens
un
o

*

camera-i galbenă

din marginile ei
desprinde lumea

mucegaiul resemnării
umple un colț
ocolit de păianjeni

l-am cucerit
precum Alexandru
Indiile

zidul contează pe mine

sub vopseaua aurie
igrasia

prin lume țînțării
mai poartă
malaria

Domnica Pop

*

ultimul rest de vis
din zborul nopții
ascunde magia

(nu sînt în stare
să fiu pasărea Phoenix
de una singură)

în lipsa vrăjitoarelor
arunc monede
în răsadul mamei
convalescente

(are mama în inimă
o ninsoare liniștită
mătăniei)

poate
semnele vor pune totul
cap la cap

poate
voi renaște

*

zodie de aramă
ziua se proclamă

acum sînt aici pentru un timp
înșelător

(cîteva zeci de ani sînt
frunze în sincopă)

visele răsfirate
pe traverse
sacadează proza vieții

ritualuri vechi
consumate-vată de zahăr

în fiecare dimineață
mîna de-mprumut
desenează nisipul
cu dermatograf

un element
sub lama de topor
a destinului

Domnica Pop

*

în fața colii
de hîrtie
mai sper
la un cuvînt
care să înalțe
ziua de mîine

*

rînd pe rînd
desfrunzesc orele

mi-a crescut sub piele
o fabrică

noaptea visul unei umbre
înghite umbra

nu ține cont

de săruturile naufragiate
în scrumieră

de ora cînd floarea albă
își lasă parfumul

de pasărea de lemn
orientată spre Nord

care uneori
urlă

Domnica Pop

*

ziua-n epilog
noaptea-și depune culoarea

(întunericul)

sînt în patul de lemn
visez Răsăritul

lumina
mai dură ca mercurul
năvălește crestează

(ceasul mă fixează
ca un ochi de tigru)

deasupra zboară monede
rîndunele

îmi trec prin cap
războaie
oase și numele
celor căzuți

amintirea se face zid
cineva dărîmă

Nu te-neca
sînt singurul care
te iubește

linia a pierit

*

să începem
prin a ne observa
cum mergem la vale

(ar trebui să fim veșnic
drogați de minuni)

să începem
prin a ne felicita măștile

între bucuria de-a simți
capul unui copil pe umăr
și-un glonte ratînd ținta

aștept vorbe blînde
pînă-mi dă sîngele

cu speranța de lux
că-n azilul fără porți
am un frate

și doi talanți

Domnica Pop

*

vreau să vă arăt
cum e să fii

trebuie
să-mi smulgeți
masca
să-mi găsiți fața
ascunsă
să-mi rupeți
lanțurile

vreau să
zîmbesc

*

printre urzeli
adun stelele din apă
îngînînd ceva

sînt eclipsa inimii tale
promit

nu-mi voi pieptăna părul
pîna-n octombrie
cînd vom descifra
hieroglifele
printre gînduri

ca o pereche de cai
în trap

Domnica Pop

*

hai să tăcem

voi fi atît de aproape
de inima ta
încît vei înțelege
de ce subit
murim
uneori

*

cromatica inimii
are nuanțe de pământ
necesare sub tălpi

(n-aș vrea să mor
înainte de-a-nflori păpădia)

sub zodii mișcătoare
ascult păsările

pasărea albă spune
grăbește-te să culegi norii negri
pasărea neagră spune
grăbește-te să culegi norii albi

în piept se dă de pereții oaselor
bufnița
trepidează umbrele

am nevoie de ceva
să mai lumineze țărmul

pînă nu mă cuprinde
frigul absolut

Domnica Pop

*

blocată-n șotron
neodihnireă-mi este
emoție de bursă

gura-i încărcată
de urletul unui lup

de cînd am început
să înțeleg cîte ceva
văd solii și semne
vulcane krakatoa
acoperind plopii copilăriei

(vin dintr-un loc
unde plopii albi
foșnesc povești)

potopul de greșeli
smulge
vina astupă urechile

m-ascund
între culori pătrate

încerc să-mi amintesc
ce culoare avea mingea
cu care-am lovit
soarele

*

strigarea unei secunde
mai stăruie
prezentul acoperă ceva
dar nu totul

(n-am puterea
să-ți mai fiu)

acum
iubesc porumbelul
de pe vechiul acoperiș

(nu dă semne de foame)

asta mă identifică
pînă la durere cu șindrila
ce stă să cadă

chiar dacă
am un creier și-o gură

să-mi pot rosti
numele

Domnica Pop

*

haosul umple sângele cu origini
apasă tîmplele cu lecții
despre nemurire

alcătuirea e zadarnică
dar nu imposibilă

sub zidul de apărare
ca un templu văzut de sus
se poate muri cel mai frumos

cuvintele de alaun
acresc limbi acresc inimi
nu mai încap

(oare ce n-am încercat)

privesc uneori
de pe podul de fier

apa

*

iluziile scurmă
umplu cu frig

(nu teama de frig sperie
insomniile de gheață)

deseori se-ntîmplă
să mă plictisească viața
acest scurt-metraj
în care rolul meu
este Cenușăreasa
la miezul nopții

dimineața răsăritul
sîngerează iedera
sîrma ghimpată

de parcă totul
n-ar fi

Domnica Pop

*

uneori m-ascund
în ridul bunicii

(tranșeu)

un fel de bungee-jumping
între acum și-o zi de vară

îmi amintesc perfect
aleea de pietriș
pe sub mării castani
spre cei doi metri

atît de grea a fost
bunica-n ziua aceea
drumul întoarcerii
atît de nesigur

niciodată n-am văzut
atîția fluturi

*

ai descifrat harta
cînd desenam soarele
cu creion chimic

nisipoasă
continui să visez
mări și oceane

de-o parte și de alta
a pendulului
roțile dințate sfarmă ore
înălțînd zidul
pînă la prima stea

(monument de exil)

poate va năvăli
o turmă de bizoni
sau o mie și una
de perseide

Domnica Pop

*

sticla albastră
n-are nicio vină
că prea înalt e cerul

sub haine
ruperea de carne
naște zborul

în punctul de vedere
al vulturului
stă nimicul meu
și plînge

*

respiră-mă
pînă nu mai rămîine
nimic

iubește-mă
pînă nu mai rămîine
nimic

visează-mă
pînă nu mai rămîine

Domnica Pop

*

mie-mi șoptește
zeul din sânge
despre trupul
stelei născătoare

despre rotirea-n cerc
a secundelor

despre evanghelii

întinde-mi sabia
să nu cad

să pot imita mersul
respirația
viața

*

verticale de aer
visează pasărea
înrămată

greu de trăit Odiseea
aripi și paranteze
(vuiet sub piele)

ce să alegi
nașterea
te-a expulzat în napalm
roșu prizonier
tamponat cu tifoane
albe albe

în nopțile insomniace
visez ceva
de metal
soare în marș

perna se laminează
despică noaptea
milă și osîndă

ce s-ar mai putea
Doamne care stai
fericit în slavă

munte de piatră
îmi crește disperat
sub frunte

Domnica Pop

*

așa deodată te naști

și-ntr-o zi
afli că ești viu

și singur

*

cuvîntul nerostit
răscolește simțiri virgine

(orice se poate subjuga)

plugul trăirii ademenește
dinți de fosfor
pe dictatura soarelui

dimineața acord prioritate
fascicolelor de vis
prin geamul de sticlă

(nevoia luminii de vis
depărtează zgura din soare)

în rest
nu e decît resemnarea
cu interminabilele fețe
ale pustiului

Domnica Pop

*

răcoarea anotimpului
legitimează camuflajul
frunzelor căzătoare
printre piticii de ipsos

(nimic nu-i de plîns
totu-i de trăit)

pîna să ne-ntîlnim
atîtea toamne-au trecut
privind cum plouă

de-atîtea ori
duhul viilor m-a răzgîndit
să intru în strugure

un copil
să mă culeagă

*

în casa morii de vînt
zgomotul căii ferate
și diminețile
nevindecate

(niciodată nu va mai fi
cristalin)

sorbind cafeaua
plină de corăbii
întreb

dintre toate zilele
la care ai renunța

sînt tăcerea de nisip
de pe geamul trenului

pot umple orice spațiu
poți să faci castele
din mine

Domnica Pop

*

pentru că vorbele
sînt mare amăgire
am ales obiectele
fără teama de recurență

(nici nu plîng
nici nu zîmbesc)

în mîna dreaptă
am o morișcă de hîrtie
în mîna stîngă
un evantai

pe care s-o aleg
să vîntur niciunde
rămas din văpaia
zilelor

*

cu cenușa poți acoperi pământul
să nu iasă o anumită iarbă

dincolo de văluri și păcate
se petrec discreții de plumb
bătăi de inimi singuratice

(dorul execută sentințe)

sentimentul trăirii perfecte
sffrîie ironic la răsărit

am văzut orizontul putrezind
prin corneea ochiului stîng
și-atunci am înțeles

(eu am de ce plînge
dar ce folos)

din perspectiva
unde-mi recit viața
va crește o fîntînă-ntre stele

cele mai dragi lucruri
vor dispărea

Domnica Pop

*

soldat în misiunea de-a trăi
între date fixe
beau ceaiul
dimineților

(voi începe-o nouă rotire
spre zero)

tot mai depărtat e trecutul
cînd credeam în viață
ca-n ceaiul de sunătoare

acum mă înfricoșează
orice zvon
care-ar putea tulbura drumul
pe ultimul rest
de Cale Lactee

din vremea marilor vise
prefăcute-n fulgere
țîșnind